



## HOMILIE

**van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende bij de chrismamis, woensdag 9 september 2020, HH. Laurentius en Elisabeth Kathedraal in Rotterdam**

*Jesaja 61, 1-3a.6a.8b-9*

*Openbaring 1, 5-8*

*Lucas 4, 16-21*

Broeders en zusters in Christus, u die hier in de kerk aanwezig bent met bescheiden aantallen en u die via de livestream met ons in gebed bent verbonden. En misschien moet ik wel zeggen: en ook een groet aan hen die nog later zullen kijken. Want in onze huidige tijd zie je dat mensen vaak dingen ook pas in hun eigen tijdschema zullen volgen en zullen zien.

Het is wonderlijk om juist nu in september de chrismamis te vieren. In het altaarmissaal staat dat je eventueel een paar dagen voor Witte Donderdag als dat beter uitkomt de chrismamis in het bisdom kunt houden. Maar niet te ver van Pasen verwijderd, staat erbij. We zijn nu ver van Pasen verwijderd. Maar niet voor Pasen, maar ná Pasen. Dat is een belangrijk accentverschil. Staan we voor Pasen stil bij Jezus' kruisdood, zijn lijden en sterven, in het licht van Pasen mogen we vooral ook vieren dat Hij de opgestane Heer is, de verrezen Heer, de Heer van de Kerk. Rond Hem zijn wij vanavond verzameld, hier aanwezig en ook via de livestream.

De periode die ligt tussen Witte Donderdag en vandaag is een voor veel mensen verwarrende periode geweest. 'Corona' is een woord dat denk ik iedereen elke dag wel een keer in de mond neemt. En het lijkt erop alsof corona daarmee de rode draad is van ons leven en van onze omgang met elkaar. Maar vanavond, nu we samenzijn rond de verrezen Heer, mogen we vooral benadrukken dat niet corona, maar Hij het middelpunt is en dat zijn liefde, dat zijn geduld met ons, dat zijn genade en trouw de rode draad zijn van ons leven.

Hij die lijden en dood niet uit de weg gegaan is, Hij die geleden heeft, Hij weet wat lijden betekent ook voor mensen die het zwaar te pakken hebben door het coronavirus. Wij vieren vanavond, broeders en zusters, deze eucharistie, in het besef dat de Heer de verlosser is van hemel en aarde en dat Hij zegeviert over alle ziekte en zonden, over alle lijden en sterven.

Het Jaar van het Woord van God is wat we dit jaar heel bijzonder in ons bisdom mogen vieren. Het was paus Franciscus die aan het begin van dit jaar voor het eerst een Zondag van het Woord van God afkondigde (voortaan op de derde zondag door het jaar). Het is duidelijk dat je dat nooit bij een zondag mag laten. Iedere dag opnieuw mag het Woord van God ons voeden, ons bijstaan. En heel bijzonder iedere zondag mogen we rijkelijk putten uit de Heilige Schrift.

Het Tweede Vaticaans Concilie heeft die Schrift nog meer voor ons geopend in de praktijk van de liturgie. Het conciliedocument over de liturgie (SC nr. 51) zegt: als het Woord van God dan een schat is,



ja een schatkamer, dan moeten we die in onze liturgie wanneer we samenkomen om te vieren, wanneer we de sacramenten vieren, wanneer we rond Christus verzameld zijn, nog rijker uit die schatkamer putten. En zo hebben we op doordeweekse dagen twee lezingen die om het jaar verschillen en hebben we een driejarencyclus voor de zondag, heel zakelijk gezegd het A- en B- en C-jaar. Niet alle mensen zijn daar op dit moment al aan gewend, al zijn we al decennia na het concilie. Op veel plaatsen probeert men toch nog altijd naar twee lezingen terug te gaan. Bij menige viering, ook waar een bisschop komt, is dat toch weer een punt van onderhandeling. Maar die drie lezingen, broeders en zusters, brengen ons het Woord van God. Die drie lezingen op zondag brengen ons het Woord van de Heer.

En ook vanavond putten we rijkelijk uit de Heilige Schrift in deze chrismamis, in het licht van Pasen. We horen hoe Jezus zelf de Schrift opent en het Woord van God voorleest. Hoe eeuwen ervoor door het profetenwoord van Jesaja bemoediging, hoop en verlangen zijn bewaard voor de komst van de Messias. En Jezus zegt: Ik ben die Messias, die langverwachte Messias, die gezalfde. Het Schriftwoord dat gij zojuist gehoord hebt, is thans in vervulling gegaan.

We mogen dus zeggen dat we niet alleen het geschreven Woord van God ontvangen hebben, maar ook het meest uitgesproken Woord, de Zoon die is mensgeworden. En meer nog dan het Woord in de Schrift is Hij degene die ons aanspreekt ten volle. Niet voor niets verbindt de heilige Hieronymus, wiens feestdag we vieren op 30 september, hij stierf 1600 jaar geleden, het Woord van God met de persoon van Christus. Sterker nog, als we het Woord van God lezen, kunnen we Christus nog beter leren kennen. En als we vandaag de profeet Jesaja beluisteren, dat de Messias komt om te genezen, om te verlossen, om te verlichten, om te redden, mogen we op grond van dat profetenwoord ons verlangen richten op Christus. En als Hij zegt “Het Schriftwoord dat gij zojuist gehoord hebt, is thans in vervulling gegaan”, mogen we in Hem die redder, die verlosser en genezer herkennen. Hij is het mensgeworden Woord in ons midden. In ons christelijk leven staat Hij centraal, ook in tijd van spanning en strijd, in tijd van oorlog en haat en ook in tijd van ziekte zoals corona. We mogen ons steeds opnieuw rond Hem verzamelen. En ook toen onze kerken dicht waren de afgelopen maanden, hebben wij dat gedaan. Als op veel plaatsen de kerk toch even open was om te kunnen bidden bij het heilig Sacrament, om het vleesgeworden Woord van God dat verrezen is te kunnen zien, te kunnen aanbidden en Hem gezelschap te houden.

En broeders en zusters, vanuit die verbinding met de Heer die gekomen is om te redden en verlossen en te genezen, zijn velen in onze kerk -en ik heb het gezien en gehoord- eropuit getrokken met de liefde van Christus in hun hart. Ze hebben op hun beurt zieken bezocht, op hun beurt eenzamen gebeld, op hun beurt voedsel aangereikt en een luisterend oor geboden. Het Woord van God hebben we niet alleen in de Schrift ontvangen, maar vooral ook in het vleesgeworden Woord die de vervulling is.

Ik herinner mij nog toen ik bij de synode van de bisschoppen in Rome over het Woord van God aanwezig mocht zijn in 2008, dat het ging over het Woord van God in vele vertalingen. En ook over de bijzondere situatie dat mensen die onderdrukt worden, die het zwaar hebben, in feite meer uit de Schrift blijken te lezen en met elkaar het Woord van God delen dan mensen in onze westerse wereld, die naar het zo lijkt in alle vrijheid kunnen geloven, kunnen bidden en kunnen vieren. En wat ook bijzonder was in die synode is dat paus Benedictus benadrukte dat naast het geschreven Woord van God en het hoogtepunt van het



vleesgeworden Woord ook wijzelf op onze beurt een woord van God kunnen zijn daar waar wij zijn liefde uitdragen in dienstbaarheid en geloof. Daar waar wij zijn liefde voelbaar maken in hulpbetoon en solidariteit en daar waar wij zijn liefde hoorbaar maken als we elkaar corrigeren, bemoedigen en op onze beurt Christus nabij brengen.

Het Jaar van het Woord, we hadden niet kunnen denken dat het zo'n apart jaar zou zijn, getekend door zoveel zogeheten 'nieuw gewoon'. Maar laten we met elkaar toch afspreken dat het geen gewoonte wordt om de Schrift dicht te laten, dat het geen gewoonte wordt om ons bidden te beperken. En dat het geen gewoonte wordt om uit de kerk te verdwijnen. We zijn hier met beperkte aantallen en ik weet dat velen ook via de livestream met ons meebidden, naar de Schrift luisteren en hun hart openen. Ik bid met u samen dat wij op onze beurt in dit jaar, wat er ook gebeurt, steeds opnieuw ook zelf een woord van God mogen zijn in verbondenheid met de Schrift en vernieuwd en verlost door het Woord bij uitstek: Jezus Christus, onze Heer. Amen.